

Категорія справи № 910/10677/16: **Господарські справи; Інші спори.**

Надіслано судом: **14.12.2016.** Зареєстровано: **14.12.2016.** Оприлюднено: **16.12.2016.**

Дата набрання законної сили: **12.12.2016**

КИЇВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД

04116 м.Київ, вул. Шолуденка, 1 (044) 230-06-58

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

"12" грудня 2016 р. Справа№ 910/10677/16

Київський апеляційний господарський суд у складі колегії суддів:

головуючого: Пантелиєнка В.О.

суддів: Доманської М.Л.

Верховця А.А.

за участю секретаря Халько В.А.,

та представників:

від позивача - Соболь Ю.П. - дов. б/н від 31.12.2016р.;

від відповідача - Крайня Л.В. - дов. б/н від 19.07.2016р.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю (далі - ТОВ) "Управляюча компанія "Київбуд"

на рішення господарського суду м.Києва від 19.09.2016р.

у справі №910/10677/16 (суддя Марченко О.В.)

за позовом ТОВ "Управляюча компанія "Київбуд"

до Департаменту містобудування та архітектури виконавчого органу

Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації)

про визнання інформації недостовірною і такою, що порушує ділову

репутацію, та зобов'язання її спростувати

ВСТАНОВИВ:

Рішенням господарського суду м.Києва від 19.09.2016р. у справі №910/10677/16 у задоволенні позову відмовлено.

Не погоджуючись з винесеним рішенням, ТОВ "Управляюча компанія "Київбуд" подало апеляційну скаргу, в якій просить рішення суду першої інстанції скасувати повністю та прийняти нове рішення, яким позовні вимоги ТОВ "Управляюча компанія "Київбуд" задовольнити.

Ухвалою Київського апеляційного господарського суду від 17.10.2016р. апеляційну скаргу було прийнято до провадження та призначено до розгляду на 14.11.2016р.

Ухвалою Київського апеляційного господарського суду від 14.11.2016р. розгляд справи відкладено на 12.12.2016р. на підставі ст. 77 ГПК України.

Відзивів на апеляційну скаргу не надходили.

Розглянувши доводи апеляційної скарги, перевіrivши матеріали справи, заслухавши пояснення представників позивача і відповідача, дослідивши докази, проаналізувавши на підставі встановлених фактичних обставин справи правильність застосування судом першої інстанції норм законодавства, Київський апеляційний господарський суд вважає, що апеляційна скарга не підлягає задоволенню з наступних підстав.

Відповідно до вимог ч.2 ст.101 ГПК України апеляційний господарський суд не зв'язаний доводами апеляційної скарги, перевіряє законність і обґрунтованість рішення місцевого господарського суду у повному обсязі.

Відповідно до статті 1 Закону України "Про інформацію" інформація - це будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді.

Відповідно до частини першої статті 91 ЦК України юридична особа здатна мати такі ж цивільні права та обов'язки (цивільну правоздатність), як і фізична особа, крім тих, які за своєю природою можуть належати лише людині.

За приписом частини першої статті 201 ЦК України особистими немайновими благами, які охороняються цивільним законодавством, є: здоров'я, життя, честь, гідність і ділова репутация, а також інші блага, які охороняються цивільним законодавством.

За визначенням, наведеним у статті 2 Закону України "Про банки і банківську діяльність", ділова репутация - це відомості, зібрані Національним банком України, про відповідність діяльності юридичної або фізичної особи, у тому числі керівників юридичної особи та власників істотної участі у такій юридичній особі, вимогам закону, діловій практиці та професійній етиці, а також відомості про порядність, професійні та управлінські здібності фізичної особи.

Пунктом 26 частини першої статті 1 Закону України "Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг" передбачено, що ділова репутация - це сукупність документально підтвердженої інформації про особу, що дає можливість зробити висновок про відповідність її господарської та/або професійної діяльності вимогам законодавства, а для фізичної особи - також про належний рівень професійних здібностей та управлінського досвіду,

а також відсутність в особи судимості за корисливі злочини і за злочини у сфері господарської діяльності, не знятої або не погашеної в установленому законом порядку.

Згідно з частиною другою статті 34 Господарського кодексу України (далі - ГК України) дискредитацією суб'єкта господарювання є поширення у будь-якій формі неправдивих, неточних або неповних відомостей, пов'язаних з особою чи діяльністю суб'єкта господарювання, які завдали або могли завдати шкоди діловій репутації суб'єкта господарювання.

Позов було мотивовано тим, що у мережі Інтернет на веб-сайті <http://monitor.mkk.kga.gov.ua/> була розміщена недостовірна інформація, а саме було присвоєно житловим будинкам з вбудованими приміщеннями соціальної сфери за адресою: на перетині проспекту Правди та проспекту Радянської України у Подільському районі міста Києва, категорії (статусу) "Самочинне будівництво" за критерієм "Статуси законності будівництва".

Під поширенням інформації слід розуміти: опублікування її у пресі, передання по радіо, телебаченню чи з використанням інших засобів масової інформації; поширення в мережі Інтернет чи з використанням інших засобів телекомунікаційного зв'язку; викладення в характеристиках, заявах, листах, адресованих іншим особам; повідомлення в публічних виступах, в електронних мережах, а також в іншій формі хоча б одній особі (пункт 15 постанови Пленуму Верховного Суду України від 27.02.2009р. № 1 "Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи", далі - постанова Пленуму № 1) .

Відповідно до пункту 12 Постанови №1 належним відповідачем у разі поширення оспорюваної інформації в мережі Інтернет є автор відповідного інформаційного матеріалу та власник веб-сайта, особи яких позивач повинен установити та зазначити в позовній заяві (пункт 2 частини другої статті 119 Цивільного процесуального кодексу України; далі - ЦПК України).

Якщо автор поширеної інформації невідомий або його особу та/чи місце проживання (місцезнаходження) неможливо встановити, а також коли інформація є анонімною і доступ до сайту - вільним, належним відповідачем є власник веб-сайта, на якому розміщено зазначений інформаційний матеріал, оскільки саме він створив технологічну можливість та умови для поширення недостовірної інформації.

Дані про власника веб-сайта можуть бути витребувані відповідно до положень ЦПК України в адміністратора системи реєстрації та обліку доменних назв та адреси українського сегмента мережі Інтернет.

Якщо недостовірна інформація, що порочить гідність, честь чи ділову репутацію, розміщена в мережі Інтернет на інформаційному ресурсі, зареєстрованому в установленому законом порядку як засіб масової інформації, то при розгляді відповідних позовів судам слід керуватися нормами, що регулюють діяльність засобів масової інформації.

В матеріалах справи відсутні належні докази того, що саме відповідач є власником сайту <http://monitor.mkk.kga.gov.ua/>.

Розпорядженням Київської міської державної адміністрації від 22.04.2015р. № 390 "Про створення міжвідомчого Центру моніторингу забудови міста Києва" відповідно до Законів України "Про місцеве самоврядування в Україні", "Про місцеві державні адміністрації",

"Про регулювання містобудівної діяльності", Цивільного кодексу України, Земельного кодексу України, з метою запобігання незаконній забудові міста було утворено Центр та покладено на Департамент обов'язок забезпечити роботу Центру.

Місцевим судом було встановлено, що зв'язок позивача із будівництвом на перетині проспектів Правди та Радянської України в Подільському районі міста Києва підтверджується лише договором від 20.09.2014р. №1 про інвестування будівництва житлового будинку, укладеного Товариством (співінвестор) і Компанією (інвестор).

В матеріалах справи також було відсутнє документальне підтвердження того, що оспорювана інформація безпосередньо вплинула на ділову репутацію позивача.

Місцевий суд дійшов вірного висновку про те, що Товариством не було доведено того, що інформація, яка була поширена у мережі Інтернет на сайті <http://monitor.mkk.kga.gov.ua/>, є недостовірною.

У пункті 15 постанови Пленуму № 1 зазначено, що при розгляді справ зазначеної категорії суди повинні мати на увазі, що юридичним складом правопорушення, наявність якого може бути підставою для задоволення позову, є сукупність таких обставин: а) поширення інформації, тобто доведення її до відома хоча б одній особі у будь-який спосіб; б) поширена інформація стосується певної фізичної чи юридичної особи, тобто позивача; в) поширення недостовірної інформації, тобто такої, яка не відповідає дійсності; г) поширення інформації, що порушує особисті немайнові права, тобто або завдає шкоди відповідним особистим немайновим благам, або перешкоджає особі повно і своєчасно здійснювати своє особисте немайнове право.

Недостовірною вважається інформація, яка не відповідає дійсності або викладена неправдиво, тобто містить відомості про події та явища, яких не існувало взагалі або які існували, але відомості про них не відповідають дійсності (неповні або перекручені).

Позивач мотивував недостовірність інформації тим, що:

- будівництво є законним та не підпадає під жодний критерій визначення самочинного будівництва;
- Департамент діяв з перевищенням повноважень, оскільки чинним законодавством України не передбачено внесення до містобудівного моніторингу інформацію щодо присвоєння будь-якому об'єкту статусу "самочинне будівництво";
- немає жодного рішення суду чи жодного документа, який-би встановлював, що будівництво є самочинним.

Частиною першою статті 376 ЦК України передбачено, що житловий будинок, будівля, споруда, інше нерухоме майно вважаються самочинним будівництвом, якщо вони збудовані або будуються на земельній ділянці, що не була відведена для цієї мети, або без відповідного документа, який дає право виконувати будівельні роботи, чи належно затвердженого проекту, або з істотними порушеннями будівельних норм і правил.

Відповідач пояснював присвоєння будівництву такого статусу як самочинне тим, що припинив дію договір оренди земельної ділянки б/н від 21.11.2003р. (далі - Договір оренди), укладений Київською міською радою (орендодавець) та ТОВ "БК "Кроун" (орендар) з метою будівництва на перетині проспекту Правди та Радянської України у Подільському районі міста Києва.

Пунктом 1 Договору оренди було визначено, що орендар прийняв земельну ділянку у короткострокову оренду на п'ять років, тобто до 21.11.2008р.

Слід зазначити, що необхідним для проведення будівельних робіт є документ, що підтверджує повноваження на використання земельної ділянки, на якій проводяться будівельні роботи.

Місцевим судом було встановлено, що Київська міська рада надала в короткострокову оренду ТОВ "БК "Кроун" земельну ділянку за Договором оренди; строк оренди за вказаним правочином закінчився 21.11.2008р. Доказів продовження строку оренди в матеріалах справи немає.

Таким чином, у місцевого суду були підстави для віднесення будівництва до самочинного у розумінні статті 376 ЦК України.

На позивачеві лежить тягар доказування тих обставин, на які він посилається, заявляючи позовні вимоги, але в матеріалах справи відсутні докази того, що викладені обставини не відповідають дійсності.

Відповідно до частини першої статті 32 ГПК України доказами у справі є будь-які фактичні дані, на підставі яких господарський суд у визначеному законом порядку встановлює наявність чи відсутність обставин, на яких ґрунтуються вимоги і заперечення сторін, а також інші обставини, які мають значення для правильного вирішення господарського спору.

Ці дані встановлюються такими засобами: письмовими і речовими доказами, висновками судових експертів; поясненнями представників сторін та інших осіб, які беруть участь в судовому процесі. В необхідних випадках на вимогу судді пояснення представників сторін та інших осіб, які беруть участь в судовому процесі, мають бути викладені письмово (частина друга статті 32 ГПК України).

Позивачем не було надано місцевому суду доказів (у розумінні статті 32 ГПК України), які б підтверджували поширення відповідачем недостовірної інформації та порушення його діями права Товариства на недоторканість ділової репутації.

Тому суд першої інстанції законно і обґрунтовано відмовив позивачу у задоволенні позовних вимог.

Відповідно до статті 33 Господарського процесуального кодексу України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень. Докази подаються сторонами та іншими учасниками судового процесу.

За таких обставин, Київський апеляційний господарський суд не вбачає підстав для задоволення апеляційної скарги, зміни чи скасування рішення суду першої інстанції.

Керуючись ст.ст. 99, 101, 103, 105 ГПК України, Київський апеляційний господарський суд -

ПОСТАНОВИВ:

Апеляційну скаргу ТОВ "Управляюча компанія "Київбуд" залишити без задоволення, а рішення господарського суду м.Києва від 19.09.2016р. у справі №910/10677/16 - без змін.

Справу №910/10677/16 повернути до господарського суду м. Києва

Постанова може бути оскаржена до суду касаційної інстанції протягом двадцяти днів з дня її прийняття.

Головуючий суддя

В.О. Пантелієнко

Судді

М.Л. Доманська

А.А. Верховець